

rozhodnutí vyslovený Najvyšším súdom čo do otázky zmocnenia, zistiť s toho právneho hľadiska skutkový stav a najmä uvažovať aj o dôkazoch obžalovaným pri hlavnom odvolacom pojednávaní navrhovaných a potom znova vo veci rozhodnúť.

Čís. 4425.

Ideální souběh přestupku podle § 512 a) tr. zák. s přestupkem podle § 515 tr. zák. je vyloučen.

Rozdíl té i oné skutkové podstaty.

Pojem »nevěstky« po rozumu § 512 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. června 1932, Zm I 104/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil v neveřejném zasedání z podnětu zmateční stížnosti obžalovaných podle § 290 tr. ř. rozsudek krajského soudu trestního v Praze ze dne 23. prosince 1930, pokud jím byli obžalováni uznáni vinnými přestupkem kuplířství podle §§ 512, 515 tr. zák., a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a o ní rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Nalézací soud uznal obžalované vinnými, že jako hostinští poskytovali nevěstkám ku provozování jich nedovolené živnosti u sebe řádný pobyt a příležitost, a shledal v tomto jednání přestupky podle § 512 tr. zák., při čemž má patrně na mysli případ § 512 písm. a) tr. zák., a podle § 515 tr. zák. Shledal tudíž ideální (jednočinný) souběh obou těchto deliktů, jsa ovšem s tímto názorem patrně na omylu. Skutková podstata § 512 tr. zák. nečiní rozdíl v osobě pachatelově, takže jí lze užíti na kohokoliv jako na podmět trestného činu, postihuje však trestem jen určité druhy činnosti, vyčetmo vypočtené v odstavcích a)—c) citovaného §, kdežto skutkové podstaty § 515 tr. zák. se mohou dopustiti jen hostinští nebo krčmáři, leč výhradně m i m o p ř í p a d y přestupku kuplířství, naznačeného v § 512 tr. zák. Tím dal zákonodárce bezpochyby na jevo, že skutková podstata § 515 tr. zák. jest proti přestupku § 512 tr. zák. jen podpůrná a že může tudíž býti uskutečněna výhradně takovým jednáním, jež nelze podřaditi pod trestní ustanovení § 512 tr. zák., pročež nemůže býti řeči o ideálním souběhu obou těchto deliktů (viz Herbst, komentář k trest. zák., sv. II. k § 515 tr. zák.; komentář Altmannův, svaz. I., str. 1013; a co do podstaty obou deliktů též rozh. nejv. soudu č. 3506 sb. n. s.). Rozsudek prvé stolice je tudíž právně pochybený, pokud uznává obžalované vinnými oběma oněmi přestupky, ano podle toho, co bylo řečeno, nemůže býti pochybné, že jednání jím za vinu dávané může ztělesniti jen tu neb onu z obou skutkových podstat. Důsledkem toho byl skutek, na němž se rozhodnutí v tomto směru zakládá, nesprávným výkladem zákona uvažován podle trestního zákona k němu se nevztahujícího, což činí rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 10 tr. ř.

Třebaže je podle toho, co řečeno, nesporné, že obžalovaní mohou býti právem odsouzeni jen pro jeden z obou přestupků, o něž jde, přece podle zjištění rozhodovacích důvodů nelze říci, které z obou ustanovení na případ skutečně dopadá. Platí to již co do otázky, zda číšnice, uvedené jako takové v policejním oznámení, na které se rozsudek odvolává, byly nevěstkami, totiž osobami, provozujícími smilnou živnost (viz Altmann, str. 1011), zda totiž ženštiny, o něž jde, provozovaly smilstvo po živnostensku, jak by vyžadoval předpis § 512 tr. zák. (viz rozhodnutí nejv. soudu čís. 3506 sb. n. s. a rozhodnutí vídeňského zruš. soudu čís. 4086 a též 2945), k čemuž by bylo zjistiti, že úmysl dotčených osob směřoval k tomu, by si častějším souložením zjednały zdroj příjmů, by tak mohly ze smilstva žíti zcela neb částečně (srovnej rozh. čís. 2581 sb. n. s.), při čemž by bylo pak i zjistiti, že to bylo též obžalovaným známo. Nestačí v tomto směru zjištění rozsudku, že číšnice s hosty za peníze souložily, protože to ještě nemusí vyčerpati ony předpoklady. Z toho, co bylo shora dovoděno, vysvítá ovšem s druhé strany i mylnost názoru stěžovatelů, že provádění smilstva muselo by prý býti jediným výdělečným pramenem osob, o něž jde. Posléze nelze však z rozsudkových důvodů ani seznati, zda si nalézací soud uvědomil, že by bylo s hlediska § 512 tr. zák. též třeba, by obžalovaní dali nevěstkám být za tím účelem, by nedovolenou živnost provozovaly. Pokud se však týče skutkové podstaty § 515 tr. zák., opomenul se nalézací soud zabývatí otázkou, zda a pokud přichází i obžalovaný Jaroslav T. jako hostinský v úvahu; označujet' ho rozsudek sám ve výroku za truhláře. V tomto směru nelze nechat nepovšimnuté, co v této příčině uvedli obžalovaní, že totiž Jaroslav T. má truhlářskou živnost a v kavárenské živnosti obžalované Matyldy T-é jen tu a tam vypomáhal a t. d. Rozsudek však neobsahuje zjištění, vyhovujících požadavku § 270 odst. 2 čís. 5 tr. ř., jimiž by bylo odůvodněno, proč jest i onoho obžalovaného pokládati za hostinského, neb alespoň v oné živnosti manželčině za osobu služebnou, na níž by bylo po případě použití poslední věty § 515 tr. zák.

Čís. 4426.

Znal-li pachatel již před činem svou abnormální reaktivnost na požití alkoholu a přes to, poživ ho (ve značném množství), připravil se — třebaže jen z lehkomyšlnosti — ve stav úplného opilství, v němž pak spáchal čin, vykazující na venek veškeré znaky zločinu, odpovídá za přestupek podle § 523 tr. zák.

Pojem t. zv. pathologické opilosti.

Ustanovení § 523 tr. zák. obsahuje dvě, nikoliv tři trestní sazby, an předpis o zostření není novou trestní sazbou; druhé trestní sazby (tuhého vězení) lze použiti jen, jsou-li splněny obě podmínky poslední věty.

»Těžšími zlymi činy« po rozumu posl. věty § 523 tr. zák. je rozuměti jen zločiny, přesahující tíží následků nebo z jiných důvodů značně míru obvyklou při výtrznostech z opilství; nespadá sem jednání, vykazující jen znaky prostého zločinu podle § 81 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. června 1932, Zm I 358/31.)